

яренъ като единъ човѣкъ когато чяка да чюе отсѣжданъето си.

На сутрината, омихъ си очитѣ и погледнѣхъ у едно огледало, за да видѣж да ли ще познаѣтъ че сѣмъ плакалъ. Колкото бѣше възможно се прѣсторихъ тихъ и ухилень. Помолихъ се малко на Бога, нѣ, право да рекъ, съвсѣмъ съсъ распелянъ умъ; и като чюхъ, че Марончели веке си тракаше кукилитѣ и говореше съсъ слугата, затичяхъ се да го пригърнѣ. И двамина се видѣхми пълни съсъ дързость за тая раздѣла; говоряхми си нажялено, нѣ съсъ единъ твърдъ гласъ. Офицеринътъ на жандармерията който трѣбуваше да го заведе на границитѣ на Романия, дохожда, трѣбува да се върви: не знаяхми какво да си речемъ: едно прѣгрѣщанье, една цѣлувка, още едно прѣгрѣщанье. — Той възлиза на колата, исчезнува; останѣхъ поцѣпенъ.

Като се завърнѣхъ, у стаята си, паднѣхъ на колѣни; и се молихъ за горкиятъ недѣгавъ, който се отдѣли отъ приятелятъ си, и потѣкнѣхъ у сълзи!

Познахъ много отлични хора, нѣ никого по драгъ отъ Марончели, никого по украсенъ съсъ приличията на учтивостьта, по чюждѣ отъ яроститѣ на гнѣвътъ, по да си напомнюва, че добродѣтельта състои въ едно постоянно упражненье на търпѣливостьта, на великодушието, на мѣдростьта. О другарю мой, на толкъсь годишни злочестии! дано си починешъ отъ тѣхъ, дано Богъ те благослови и ти даде единъ приятель който да е равенъ съсъ мене на любовь и ме надмине на добрина!
